

голѣмецъ, при едно ново правителство. Славъ се сърди много на тебе. Ти си пропусналъ всичко, казва той.

Той не се промѣня, само изврѣща глава къмъ прозореца. Отговаря съвсемъ спокойно :

— Чудни хора. Какво искатъ отъ мене! Азъ изпълнихъ дълга си, като гражданинъ на тая страна.

Очудена отъ безупрѣчната трезвостъ на думитѣ му, но и малко ядосана, тя казва :

— И стоишъ безъ работа, безъ да мислишъ, че нѣма вече отъ какво да се живѣе.

Той не се обръща, но тя забелязва, че лицето му става много печално, устнитѣ му трепватъ, сякашъ се мжчи да сдържи плача си. Съвсемъ тихо той казва :

— Ти имашъ право. Но това нѣма да продължи. Вѣрвамъ да си намѣря нѣкоя работа. Не ме карай само да търся награда за онова, което съмъ извршилъ. Никой не ми е длъженъ.

Гласътъ му трепери. Тя навежда глава. За нея е важенъ плодътъ на изпитанието. Тя отново вижда. Той е разумъ, безупрѣченъ въ съзнанието си. Непрактиченъ, но не безумецъ. Той говори още, но тя не го слуша. Стои погълната отъ очуда предъ тайната, която представя мжжа ѝ. Следъ дълго мълчание колѣнчи отново предъ него и, съ очи изпълнени съ сълзи, шепне :

— А никога ли вече нѣма да ме милвашъ? Толкова много искамъ да ме цѣлунешъ само още веднажъ !